

Sygn. akt III A Ua 1641/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jacek Witkowski (spr.)
Sędziowie:	SSA Ireneusz Lejczak SSA Elżbieta Kunecka
Protokolant:	Katarzyna Sypień

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2013 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku A. T.

przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu we W.

o waloryzację emerytury wojskowej

na skutek apelacji A. T.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

z dnia 5 listopada 2012 r. sygn. akt IX U 586/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2012 r., sygn. akt IX U 586/12, Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił odwołanie A. T. od decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego we W. z dnia 6 marca 2012 r., którą organ rentowy ustalił wnioskodawcy nową wysokość emerytury wojskowej od dnia 1.03.2012 r. w kwocie 5.362,06 zł, waloryzacja wyniosła 71,- zł.

Rozstrzygnięcie Sąd wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny sprawy:

Wnioskodawca A. T. pobiera od dnia 01.04.1994 r. emeryturę wojskową.

Decyzją z dnia 06.03.2012 r., znak (...), Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego we W. zwaloryzował powyższe świadczenie emerytalne o kwotę 71,00 zł, ustalając nową wysokość emerytury wojskowej od dnia 01.03.2012 r. w kwocie 5.362,06 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd wskazał, że odwołanie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie. Powołując treść art. 4 ustawy z dnia 13 stycznia 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2012.118) Sąd wyjaśnił, że w 2012 r. waloryzacja od dnia 1 marca polega na dodaniu do kwoty świadczenia, w wysokości przysługującej w dniu 29 lutego 2012 r., kwoty waloryzacji w wysokości 71,00 zł.

Tym samym Sąd stwierdził, że organ emerytalny ustalając wysokość świadczenia emerytalnego poprzez zwaloryzowanie dotychczasowej wysokości świadczenia emerytalnego kwotą 71,00 zł wydał zaskarżoną decyzję zgodnie z przepisami prawa.

Jednocześnie Sąd wyjaśnił z jakich przyczyn wniosek o zawieszenie postępowania jest nieuzasadniony.

Wobec powyższego stanu sprawy Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴ § 1 kodeksu postępowania cywilnego, orzekł, jak w sentencji. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc oraz § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163 poz. 1349 ze zmianami).

Z wyrokiem nie zgodził się wnioskodawca zaskarżając wyrok w całości. Skarżący podnosił, że wyrok w ogóle nie dotyczy jego osoby, gdyż wnioskodawca nie pobiera emerytury z ZUS, a z WBE. Ponadto apelujący zarzucił Sądowi, że zastosował on niewłaściwe przepisy prawa, ponieważ nie są one powoływane w żadnych pismach WBE. Nadto wnioskodawca zarzucił Sądowi Okręgowemu, że nie bierze on pod uwagę poprzednio wydanych wyroków w sprawie i negował zasadność oraz prawidłowość ustalenia wysokości jego świadczenia.

Ponadto skarżący podważał kompetencje Dyrektora WBE do wydawania jakichkolwiek decyzji w zakresie obliczenia podstawy wymiaru świadczenia. Zdaniem apelującego, Sąd błędnie ustalił stan faktyczny sprawy, ponieważ wypowiadał się odnośnie wysokości świadczenia z zastosowaniem przepisów obowiązujących ZUS, a nie WBE.

Wobec tak przedstawionych zarzutów wnioskodawca wniósł o rozpoznanie jego sprawy i uwzględnienie apelacji w oparciu o „wojskowe ustawy” oraz zwrot poniesionych przez niego kosztów, w tym opłaty od apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji poczynił w sprawie należyte ustalenia faktyczne, w sposób właściwy zastosował przepisy prawa, a w konsekwencji wydał prawidłowe orzeczenie.

Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje zarówno ustalenia faktyczne dokonane przez ten Sąd, jak też argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i bez potrzeby ponownego przytaczania przyjmuje ją za własną.

Odnosząc się do zarzutów sformułowanych w apelacji, w których skarżący podnosi, iż Sąd Okręgowy, jak również organ rentowy przy dokonaniu waloryzacji świadczenia emerytalnego wnioskodawcy, zastosowały niewłaściwe przepisy prawa, Sąd Apelacyjny stwierdza, że zarzuty te są całkowicie bezzasadne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że ustawą z dnia 13.01.2012 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r. poz. 118), ustawodawca wprowadził nowe zasady waloryzacji świadczeń z ubezpieczenia społecznego dla wszystkich emerytów i rencistów, to jest tzw. waloryzację kwotową.

Zgodnie z art. 4 ust 2 powołanej wyżej ustawy, waloryzacja podstawy wymiaru świadczenia z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych polega na pomnożeniu podstawy wymiaru świadczenia przez wskaźnik stanowiący iloraz zwaloryzowanej kwoty świadczenia z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i kwoty tego świadczenia ustalonej na dzień poprzedzający termin waloryzacji.

Natomiast według ust. 1, w 2012 r. waloryzacja od dnia 1 marca polega na dodaniu do kwoty świadczenia, w wysokości przysługującej w dniu 29 lutego 2012 r., kwoty waloryzacji w wysokości 71,- zł.

Natomiast zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 pkt 7, waloryzacji, o której mowa w art. 4, podlegają świadczenia pieniężne, o których mowa w art. 2 pkt 1 lit. a-c ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66, z późn. zm.).

Organ rentowy decyzją z dnia 6 marca 2012 r. dokonał waloryzacji świadczenia emerytalnego wnioskodawcy z uwzględnieniem powołanych wyżej przepisów, co oznacza, iż przeprowadził ją w sposób prawidłowy. Przepisy te mają charakter obowiązujący, zatem znajdują one zastosowanie w obrocie prawnym.

Ponadto, Sąd Apelacyjny wskazuje, że wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd Okręgowy w sposób właściwy ustalił stan faktyczny sprawy i odniósł się do podnoszonych w odwołaniu zarzutów, wyjaśniając wnioskodawcy zarówno zasady przeprowadzania waloryzacji świadczenia emerytalnego wnioskodawcy, wskazując poprawnie obowiązujące w tym zakresie przepisy prawa.

Odnosząc się do zarzutów wnioskodawcy sformułowanych w apelacji Sąd Apelacyjny raz jeszcze podkreśla, że zgodnie z treścią art. 477⁹ kpc, przedmiot rozpoznania w postępowaniu sądowym wyznacza zakres zaskarżonej decyzji. Decyzja z dnia 6 marca 2012 r. dotyczyła waloryzacji świadczenia emerytalnego wnioskodawcy i Sąd I instancji dokonał oceny prawidłowości przeprowadzonej przez organ rentowy waloryzacji, w sposób pełny i prawidłowy.

Dlatego też twierdzenia wnioskodawcy, że przeprowadzone postępowanie, jak również zaskarżony wyrok „są nie na temat”, jest całkowicie bezzasadne.

Nie ma możliwości zastosowania względem wnioskodawcy innego rodzaju przepisów, nazywanych przez niego samego „wojskowymi ustawami”.

Raz jeszcze Sąd Apelacyjny przypomina, że ***przed dniem 1 stycznia 1999 r.*** emerytury i renty żołnierzy zawodowych podlegały waloryzacji w takim samym stopniu i terminie, w jakim następował wzrost uposażenia zasadniczego pozostających w służbie żołnierzy zawodowych. ***Natomiast po tej dacie, wskutek nowelizacji art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin, wprowadzonej przez art. 159 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, emerytury i renty żołnierzy zawodowych podlegają waloryzacji na zasadach i w terminach przewidzianych przez ustawę z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.***

NIE MA ZATEM MOŻLIWOŚCI PRZEPROWADZENIA WALORYZACJI ŚWIADCZENIA WNIOSKODAWCY W OPARCIU O INNE PRZEPISY PRAWA ANIŻELI TE, KTÓRE OBOWIĄZUJĄ W OBECNYM STANIE PRAWNYM (art. 316 kpc).

Z tego też względu Sąd Apelacyjny po raz kolejny wyjaśnia, że przeprowadzone w sprawie postępowanie było w pełni prawidłowe i dotyczyło oceny prawidłowości zaskarżonej w sprawie decyzji.

Reasumując Sąd Apelacyjny stwierdza, że brak jest podstaw do uwzględnienia apelacji wnioskodawcy, albowiem stanowi ona jedynie polemikę z prawidłowo wydanym rozstrzygnięciem, która nie została poparta żadnymi istotnymi dla sprawy dowodami, a która opiera się wyłącznie na błędnym, subiektywnym przekonaniu wnioskodawcy o słuszności jego roszczeń.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny, na mocy art. 385 kpc, orzekł o oddaleniu apelacji wnioskodawcy, jako oczywiście bezzasadnej.